

# *Blejská se na lepší časy*

*aneb*

## **Pseudotrek v Jizerských horách 14.–15.4. 2006**

### **Pátek 14.4. 2006**

Pro nahlášené počasí (pěkně má být až odpoledne) vyrážíme vlakem ze Žamberka až v 9:51 místo plánovaných 4:35. Cesta byla dlouhá, střídal se déšť se sluncem a nejhezčí část cesty byla před Turnovem. V Hejnicích vystupujeme z vlaku ve 14:36 za mírného začínajícího deštičku, který přechází v průtrž, jež se po čase mírní, až úplně ustane a my vyrážíme. Ještě při průchodu Hejnicema začíná opět pršet, až lijí. Za obcí (stále na červené) padají kroupy a při močení z výletního lehátkového balvanu oblohu rozčesávají blesky naší letošní první bouřky. Opouštíme louku a začínáme stoupat lesem míjejíce gabiony, které tu pro mě jsou zpočátku zcela nepochopitelné. Objevuje se první sníh, kterého s výškou přibývá a výstup k Ořešníku se komplikuje. Nejhorší úsek nastává v křoví. Prodírat se ním s lyžemi svisle na batohu bylo únavné, zvláště když se člověk zabořil po kolena do sněhu. Na hřebeni bylo minimum sněhu a kousek na Ořešník s křížem – pěkná skalka s křížem a výhledem do údolí, kam jsme si vyšli i s běžkami a potkali jednoho maníka. Pomalu scházíme úbočím až k Velkému vodopádu Štolpišského potoka a o kousek výš se napojujeme na Štolpišskou silnici, kde nás to nebaví se bořit do sněhu a nasazujeme běžky. Aleš předvádí první pád, od jehož dokončení do sněhu ho zachraňuji... Po 300 m jízdy se napojujeme na žlutou značku a magistrálu, kde je vyřízlá stopa, i když stará. Otvírají se nám první výhledy na některé vrcholy a my si vychutnáváme krásnou jízdu po hřebeni pod Holubníkem, míjíme Čihadla a přijíždíme ke Knajpě. Aleše jsem již zlomil ke zdolání Jizery, teď jde jen o to kudy hore. Po menší zajíždce se vracíme zpět ke Knajpě a vyrážíme přímo průsekem vzhůru. Pěkně se potíme a ukrajujeme metr za metrem, až z přední pozice vidím vrcholovou skalku s křížem a o chvíli později i chatku pod ní. (*Papr*)

Papřík ještě ladí foto vrcholové skalky s křížem a už si rázujeme nahoru, samozřejmě s lyžema, ať to trochu vypadá. Na skále krásně fouká, Papr páchá vrcholovou samospoušť a pak už si jen v klidu vychutnáváme pohled na liduprázdné a sluncem zalité Jizerky. Dole v závětří ještě probereme mapu a posílíme se Papříkovou premií a už se řítíme mezi skalkami a smrčky dolů. V měkkém mokřím sněhu je to zkrátka požitek. Sjezd na Smědavu jsem ozdobil jedinečným tygrem v poměrně slušné rychlosti a s několika metrovou brzdou dráhou. Na Smědavě trochu zmatkujeme, ale asi o půl hodinky později už máme ustláno poblíž silničky na Jizerku. Ono už stejně není nic vidět. Vaříme si kaši z prášku s trochou salámu a úplně znaveni poměrně rychle usínáme. Ještě než úplně usneme, tak si vlezeme do svých nových ždáráků, něco padá a musíme je přeci vyzkoušet.

### **Sobota 15.4. 2006**

Vstáváme už v 5.50, rychle si uvaříme čaj, pojíme trochu müsli a oproti plánu už v 6.55 (o celých 5 minut dřív!!!) vyrážíme dolů na Jizerku. Sníh je zmrzlý, tak to jede jak ďas, jen Papříkovy širokánské lyže drhnou ve stopě. Na Jizerce už je docela živo a my bez bázně a hany pěšky stoupáme pod Bukovec. Společnost nám dělá jeden menší bernardýn. Sjezd z Bukovce je nad všechna očekávání úplně v pohodě a jako bonus se dole u řvoucí Jizery vyjasnilo. Taťka nás čeká dole u mostu na Mýtinách a má pro nás super ranní snídani. Bágly necháváme v autě a s trochou čaje, sušenkami a sváčou stoupáme po sjezdovce do Harrachova na nádraží a odtud k Č-P přechodu. Míjíme spoustu běžkařů, převážně Čechů. Už se úplně vyčasil a my si užíváme soupaž maratón na nekonečné traverzové cestě vysoko nad Jizerou. Je umrzlo, vosk nedrží, ale ani nebrzdí, to je pohoda. V malém stoupání se nám otvírá pohled na kužel Bukovce. Taťka vypráví o přejezdech do Krkonoš. Za nedlouho sjíždíme k samotě Orle, kterou zdobí krásné kamenné stavení s hospodou. Je zde i mapa se spoustou lyžařských i cyklistických tras. Stále mírně klesáme, až se před námi otvírá Velká Jizerská louka a svým klidným proudem nás přivítá tmavě

hnědočervená Jizera. Jsme jak u vytržení, to je nádhera. Papr fotí o 106. Jen pomalu postupujeme dál, každou chvíli se někde zastavujeme a kocháme se velikostí té bílé pláně, ale i Pytláckými kameny, vzdáleným Smrkem a jinými vrcholy. Modrá značka ale stoupá na hřeben a my s ní. Poměrně dlouho šlapeme do kopce, než přijdeme do sedla Drwle, kde si u boudičky uděláme obědvací mejdan a opalovačku. Ještě kousek pak pokračujeme po modré, ale hned jak to jde, tak odbočíme na netknutou hřebenovou cestu. To je paráda, to je výheň a ta panoramata!!! Máme Jizerky i Krkonoše jako na dlani. Už teď plánujeme přejezd na příští zimu. O krásně měkkém a čistém sněhu stále mírně stoupáme až na Stog Izersky, který je zohyzděn vysílačem, ale poskytuje slušný výhled do jarního Polska i na Krkonoše a Jizerky. Sjíždíme do sedýlka a stoupáme na Smrk, hurá zpátky do Čech. Mně osobně se nová rozhledna moc líbí a navíc poskytuje krásný, jen viditelností limitovaný kruhový rozhled. Paráda, to je kochačka! Chceme se vyhnout Nebeskému žebříku, tak poněkud originálně sjíždíme dolů. Nakonec jsme se z těch smrčků a smrků ale přeci jen vymotali. Projíždíme kolem pomyslného pramene Jizery, ale místo přímo na Předěl jedeme na vyhlídku Paličník. Příkré bukové stráně ozdobené skalkami a ostře kontrastující zelená v podhůří se nám prostě líbí. Po krásné napůl vytáté cestě jarně sjíždíme na Předěl a odtud dál směrem na Pytlácké kameny, kde jsme ustanovili občerstvovací prémii, protože už hlady a žízní sotva pleteme nohama. Míjíme Zelené kameny a přes krásný potok v oblasti Černých jezírek stoupáme dál. Pod námi se rozprostírá majestátní Jizerská louka. Pytlácké kameny jsou fakt super, dokonce je tu i skalní brána a viklan. Svačíme a kocháme se a taky se necháme zvěčnit od jedné paní fotografky. Poslední zastavení se koná na Jelení stráni, kam vylezeme na běžkách. Je odsud překrásný pohled na Jizerku s Bukovcem. To je žrádlo. Vcelku v pohodě sjíždíme dolů až na Jizerku. Jdeme na pivo a guláš až do trochu zbytečně nóbl a nikterak levného Panského domu... ale co, hlavně že máme plný břuch. Opět stoupáme (tentokrát běžmo) pod Bukovec. Nahoře zařadí Papr 1. sjezdařskou rychlost a jede jako dráha až dolů k autu. Jsme rádi, že jsme dole, o pokračování treku není ani řeč, máme toho dost, v botách máme rybník a předpověď na neděli je prachbídňá. S Paprem jsme si vytvořili nový osobní rekord, byli jsme 12 hodin na běžkách. (Aleš)

Sepsal Aleš & Papr